

δευσις εἰς τὴν δημοσιογραφικὴν τούτην Σχολὴν διαρκεῖ δύο ἔτη.

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ἄπο τὸν «Πρόμαχον».

«Τὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα συγχάρι-
ρουν τὰς προσπαθείας τῶν πατρώ-
νων τῶν διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως».

Ἄπο τὸ «Ἐλ. Βῆμα».

«Ἡ Θράκη ἀγγελοκρίνεται».

Ἐκ τῆς «Νέας Ἡμέρας».

«Τὸ θῦμα ἐπρόκειτο ν' ἀνχωρήσῃ ἀποστελ-
λόμενον ὑπὸ τοῦ Κράτους, ὡς ὑπότροφος».

Ἐκ τῆς «Καθημερινῆς».

«Εἰς τὴν συνειδησιακὴν πεποίθησιν τῶν
Ρουμάνων».

Ἄπο χρονογράφου τῆς «Πρωτευούσης».

«... Παιδιὰ ἡλιοφθιμένα μετὰ μάτια κο-
ρνιζαρισμένα εἰς τὴν μαύρην κηλίδα τοῦ
ποῦσι...»

Ἄπο ἀνταπόκρισιν ἐκ Ρώμης.

«Ἦτο πλέον κρυφὸν μυστικὸν ὅτι
ἡ Ἑλλάς».

Ἄπο μίαν προκήρυξιν διαγωνισμοῦ τοῦ
ὑπουργείου τῆς... Παιδείας.

Αἱ ἐπιθυμοῦσαι «διὰ πλείονας πληροφορίας

ἀποταθῆτω εἰς τὸ παρὰ τὸ ὑπουργεῖον
τμήμα».

Ἄπο ἄρθρον πρῶην ὑπουργοῦ.

«Λαβὼν πικρὰν πείραν τοῦ πράγματος κατὰ
τὴν ὑπουργείαν μου ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἐμοῦ δημι-
ουργηθέντος ὑπουργείου...»

Ἐξ Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος.

«Οἱ ἔνορκοι ποῦ ἠθώωσαν τὸν ἐν λόγῳ κα-
τηγορούμενον εἶχον πλῆρω θῆ ἀπὸ τὴν
προηγούμενην ἡμέραν». Τὸ τυπογραφικὸν λάθος
ἀνεστάτωσε τὸν ἀθωωθέντα, τοὺς συνηγούρους,
τοὺς ἐνόρκους, τὸν εἰσαγγελέα. Οἱ ἔνορκοι εἶ-
χον, ἀπλούστατα, κληρωθῇ.

★

Ἐξ εἰδοποιήσεως.

«Κύριος πλούσιος ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ
δεσποινίδα πρόσφυγα μορφωμένην ἡλικίας 24—
72 ἐτῶν». Ὁ ἀτυχὴς γαμβρὸς ἐδέχθη μίαν
μεραρχίαν γεροντοκορῶν. Ἐξήτει δεσποινίδα
24 — 27 ἐτῶν καὶ τὸ 27 ἐξετυπώθη μετ' ἀνε-
στραχένους ἀριθμοὺς εἰς τὴν εἰδοποίησιν.

★

Ἡ ἀποθκνοῦσα Ἀγγλὶς δούκισσα τοῦ Ἀλ-
μπανυ ἔγινε δούκισσα τῆς... Ἀλβανίας ὑπὸ
τινῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων.

Ο ΑΛΙΕΥΣ

Η Ζ Ω Η

(Συνέχεια)

Ἡ λύπη ποῦ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Μοῖρα
εἶναι πειδ βαθεῖα ἀλλὰ ὀλιγώτερον ἐξευτελιστικὴ
ἀπὸ αὐτὴ ποῦ ἡ σιγὴ τῆς εἶναι σιδὼν ἐαντί μας
'οτὴν ἀδυναμία μας, 'οτὴν δειλία μας προσοιᾶ
'οτὴ ζωὴ. Ἀφοῦ γαλήνη εἰς καρδιὰς ποῦ ἐπι-
οκέπτεται, ἡ ἀρετὴ τῆς τὰς καθαρῶς καὶ τὰς
στερεώνει. Ἡ ἄλλη φθείρει χωρὶς ὄφελος καὶ
μᾶς κινεῖ ἀργὰ μετὰ κτυπήματα χωρὶς μεγαλεῖο.

Εἰς τοὺς νέους χρειάζονται δοκιμασίαι καὶ ἂν
ἐπιζητοῦν τόσο τὸν Ἔρωτα, τὸ κάμουν περισ-
σότερο ἀπὸ φρενίδια διὰ τὴ ζωὴ παρὰ ἀπὸ
ἡδονή.

Τὴν διορατικότητα τόσο χρήσιμη γιὰ τὴ ζωὴ
μας, τὴν ὀφείλομεν συχνὰ εἰς τὴν δυστυχία, σὲ
μὴ συμφορὰ, σὲ μὴ καταστροφὴ. Φερόμεθα
τόσο εἰς τὸ νὰ ἐγκαταλείπωμεν τὸν ἑαυτὸ μας
'οτὴν κανονικὴ πορεία τῆς ζωῆς, τὸ νὰ ἐπανα-
πανόμεθα σὲ μὴ ψευδὴ ἀσφάλεια. Τὸ ξύπνημα
δορ δυνατὸ καὶ ἂν εἶναι, μᾶς ἐμποδίζει νὰ ὑπεκ-
γῶμε. Τόσες δυνάμεις μένουν συνήθως μέσα
μας χωρὶς νὰ τὰς μειαχειρίζομεθα. Καὶ τόσα ἐ-

ρίπια φανερώνονται πίσω ἀπὸ τὲς πειδ λαμ-
πρὲς προσόψεις.

Ὁ ἔρως τοῦ κινδύνου εἶναι τὸ βάθος κάθε
πάθους. Ἀγαποῦν γιὰ νὰ νοιώσουν καλλίτερα
τὴ ζωὴ, καὶ δὲν νοιώθουν δυνατὴ τὴ ζωὴ παρὰ
διὰ καὶ ἀντίθεσιν προαισθάνονται τὸν θάνατον.

Ἔρως

Δὲν διαλέγουμε εἰς γυναῖκες ποῦ ἀγαποῦμε.
Αὐτὲς ποῦ ἔρχονται εἰς ὥρα τὴν προσδιορισμένην
ἀπὸ τὴ Μοῖρα, μπαίνουν 'οτὴν ὑπαρξί μας· αἱ
ἄλλες περνοῦνε μόνο.

Τέτοιοι εἶναι ὁ Ἔρως: ἀπὸ τὸ αὐτὸ αἰσθη-
μα πέντε εἰδύλλια ἢ τραγωδία, ἀναλόγως τῶν
δειλῶν ἢ γενναίων ψυχῶν ποῦ λικνίζει ἡ ἐξάπτει.

Τὶ εἶναι εἷας ἔρως ποῦ δὲν μετρήθηκε μέσα
'οτὴ θυσία; Ἡ ὁμορφιὰ τῆς ἡμέρας θὰ ἦταν
πλήρης χωρὶς τὴν νύχτα;

Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ παύνομε τὸν ἔρωτα 'οτὰ
ἐλαφρὰ. Ἀφοῦ εἶναι ἡ ὑπεριότης πρῶξις τῆς

ζωῆς μας, εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ περιστοιχίζεται ἀπὸ κινδύνους. Ἐπαπειλεῖ τὸ σῶμα μας, τὴν ψυχὴν μας, τὴν ἀνάπανσί μας, τὸ μέλλον μας. Ξέρουμε, διὰν σχεδιάζομεν τὴν πῶς μικρὴ περὶ πείρα ποῦ μπορεῖ νὰ μᾶς φέρει ἡ ἐπιθυμία μιᾶς στιγμῆς;

Μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε πῶς μένει χωρὶς ἀποτέλεσμα ἡ πρᾶξις ποῦ ἐνώνει δύο ὄντα, ποῦ ἐνώνει δύο ὑπάρξεις;

Πῶς νομίζομεν πῶς εἶμεθα λησμονημένοι, διὰν δὲν ἀμφιβάλλομεν διὰ τὴν παρουσίαν μας!

Δὲν μποροῦμε νὰ εἶμεθα βέβαιοι πῶς εἶμεθα εὐτυχεῖς ἁπλοῦς, παρὰ ὅταν ἐξακολουθοῦμε νὰ εἶμεθα ἀκούη. Καὶ τὸ χειρότερον ποῦ περιέχει ἡ προδοσία δὲν εἶναι τόσον τὸ ἐρεσιῶς κακὸν ἀλλὰ τὸ κτύπημα ποῦ φέρει ὅτι παρελθὸν καὶ τὸ κάμνει σωροὺς ἀπὸ ἐρείπια.

Τέχνη

Αἱ μεγάλες μας χαρὲς ἔχουν τὴν αὐτὴ πηγὴν ποῦ ἔχουν καὶ αἱ μεγάλες μας λύπες. Δὲν τὸς αἰσθανόμεθα παρὰ μέσα ὅτι τὴν πλησμοὶ ἡ μᾶς συγκινήσεως, ἡ ὁποία μᾶς φέρει πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τὸν ἐαυτὸν μας, μὲ τὸ μέσον μερικῶν οὐσιωδῶν αἰσθημάτων τῶν ὁποίων ἡ διέγερσις μᾶς δείχνει ὅτι ἔχουν τίς ρίζες τους βαθειὰ εἰς τὴν ψυχὴν μας. Ὅταν ἀφήσωμε νὰ πέσῃ τὸ βιβλίον γὰρ νὰ ἀκολουθήσωμε τὰς διορατικὰς σκέψεις μας ἕως τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν μας, διὰν ἡ τὰδε συνάτα ἡ ἡ τὰδε συμφωνία ἐξακολουθοῦν νὰ ἤχοῦν μέσα μας ἂν καὶ τὰ ὄργανα ἔχουν σιωπὴν, διὰν ρωτοῦμε μία εἰκόνα τῆς ὁποίας ἡ ἐντύπωσις μᾶς ἀκολουθεῖ, θὰ πῇ πῶς ἡ τέχνη ἄγγιξε τὰ οὐσιώδη τῆς αἰσθημάτων.

Τὰ λοιπὰ δὲν εἶναι παρὰ ψυχολογία, σμίλη, ἢ ἐγωϊσμός.

Ἐνὰ ἔργον δὲν εἶναι ὥραϊον παρὰ ὅταν εἶναι ἀνθρώπινον, διὰν ἀπλώνῃ τίς ρίζες του σὲ ζωντανὰς καρδιὰς.

G. BOURDON

ΞΕΝΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πεντηκοστῆς ἐπετείου τῆς ἰδρύσεως τῆς Κεντρικῆς Ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ Βελγίου ἐγένετο Διεθνὲς συνέδριον Ἀρχιτεκτονικὸν καὶ ἐκθέσεις διεθνῆς τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς ἐν Βρυξέλλαις.

— Ἀπέθανεν εἰς τὴν Πετρούπολιν, θῦμα τῆς πείνης καὶ τῶν στερησέων, ὁ μεγαλείτερος ποιητὴς τῆς νέας Ρωσικῆς γενεᾶς Ἀλέξανδρος Μπλόκ. Αἱ Μπλοσεβικαὶ ἀρχαὶ τοῦ εἶχον ἀρνηθῇ τὴν ἄδειαν ὅπως μεταβῇ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Μὲ τὸν Μπλόκ ἐκλείπει ὁ ραψωδὸς τῆς γενεᾶς ἀπὸ τοῦ 1900 ἕως 1921. Ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη ὑπῆρξεν ὁ ποιητὴς τοῦ ἰδεαλισμοῦ καὶ τοῦ ἔρωτος. Ἦτο ἡλικίας περίπου 40 ἐτῶν. Μαθητὴς τοῦ μεγάλου ποιητοῦ - φιλοσόφου Βλαδιμήρου Σολόβιεφ, ἐκληρονόμησε τὴν μυστικοπαθεῖ πίστιν εἰς τὸν

ἔρωτα, τὸν συμβολισμόν, τὴν μελαγχολίαν μιᾶς ψυχῆς ἡ ὁποία, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Λερμοντόφ, θρηνεῖ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τῆς θλίψεως καὶ τῶν δακρύων, «νοσταλγοῦσα τὸν κόσμον τῶν Μακάρων καὶ τῆς Αἰωνίας Εὐδαιμονίας». Ἐνῶ ὅμως τὸ ὄνειρον τοῦ Σολόβιεφ ἐθαμπόφει μετὰ εἰς τὰ σύννεφα, τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Μπλόκ ἔμενε πλησιέστερον πρὸς τὴν γῆν. Τὰ πρῶτά του ἔργα, τὰ περιφημὰ του οἱ «Δώδεκα», ὁ «Ἥλιος τῆς Ἀγίας Γραφῆς» ἀφιεροῦνται εἰς ἐν ἰδεώδες καὶ μυστικὸν ὄν, τὸ ὁποῖον ἀποκαλεῖ ἡ «Ὡραία Κυρά». Δίπλα εἰς τὰ πνευματικὰ του ὁράματα ποῦ ἐπικαλεῖται ὁ Ἀλέξανδρος Μπλόκ, γνωρίζει ἐπίσης νὰ περιγράψῃ μὲ τὸν ζωντανότερον τρόπον τὴν ζωὴν τοῦ δρόμου καὶ νὰ καυτηριάσῃ τὰ ἐλαττώματα καὶ κακίας τῶν συγχρόνων του. Ὑπῆρξεν ἐπαναστάτης κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ρωσικῆς κρίσεως, εἰς τὴν ἐπιθανάτιον δὲ κλίνην του ἤλπιζεν ἀκόμη, ὅτι θὰ ἐβλεπε ν' ἀναδυεῖται, μέσα ἀπὸ τοὺς μαύρους καπνοὺς τοῦ μίσους καὶ τοῦ αἵματος «τὸν Χριστὸν στεφανωμένον μὲ λευκὰ ρόδα» καὶ φέροντα εἰς τὸν κόσμον νέαν ἀπολύτρωσιν.

— Τὸ βραβεῖον Νόμπελ, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς διαφοράς τοῦ συναλλάγματος ἀνῆλθεν ἤδη εἰς ἡμῖς ἑκατομμύριον, ἀπενεμήθη εἰς τὸν Ἰσπανὸν συγγραφέα Ὑάκινθον Μπενανέντε.

— Ἀπέθανεν ὁ μεγαλείτερος προσωπογράφος τῆς Γαλλίας Λέων Bonnat, εἰς ἡλικίαν προβηλικίαν. Περὶ τοῦ ἔργου του θὰ γράψωμεν προσεχῶς.

— Ἀπέθανεν ὁ γνωστότατος Γάλλος θεατρικὸς συγγραφεὺς Α. Καπύς.

— Ἐν Παρισίοις ἔχουν συγκεντρωθῇ ἀρκετοὶ Ἕλληνες καλλιτέχναι. Ὁ Κ. Δημητριάδης, ὁ Γαλάνης, ὁ Κογεβίνας, ὁ Λουκιδής, ὁ Σῶχος, ὁ Γαλανόπουλος, ὁ Μηταράκης, ὁ Ἰωαννίδης καὶ ὁ ἐκ Κ)πόλεως οὐμοριστὴς σχεδιαστὴς Μερτζανόφ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ»

Ἑλλάς καὶ Ἰταλία.

Ἀξιότιμε Κύριε

Σὰς εὐχαριστῶ ἐνθέρμως διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς πολυτίμου «Πινakoθήκης», διὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ γράμματός μου ἐν αὐτῇ καὶ διὰ τὸ ἐνθουσιώδες γράμμα σας.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐργασθῶμεν διὰ τὴν ἰταλο-ἑλληνικὴν φιλίαν. Τὰ δύο Ἕθνη ἔτινα ἔδωσαν εἰς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον τὰ μεγαλίστερα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος, πρέπει νὰ ἐνωθῶσιν ἀδελφικῶς εἰς τὸν πολιτικὸν καὶ οἰκονομικὸν βίον των. Θὰ ζήσῃ ἡ Ἑλλάς καὶ τὸ αἶμα τῶν θυμάτων της θὰ στερεώσῃ ὅλα τὰ τέκνα της καὶ θὰ προαγαθώσῃ τὴν ἐθνικὴν αὐτῆς ἐνότητα.

Μετὰ χαρᾶς ἀνέγνωσα τὰς βαθεῖας σκέψεις σας περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ κόσμου, καὶ θὰ μεταφράσω ὀλίγας ἀπὸ αὐτὰς εἰς τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν. Ὅλοι αἱ συμπάθειά μου εἶνε διὰ τὴν Ἑλλάδα εἰς ταύτην τὴν φοβερὰν στιγμὴν, ἡ ὁποία φανερῶνει τὸν ἐγωισμόν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης.

Μετὰ τῆς ἐκφράσεως τῆς εὐλικρινοῦς μου ἐγνωμοσύνης καὶ φιλίας

Ρώμη, 6 Ὀκτωβρίου 1922 Dr A. PALMIERI